

УРАВНЕНИЕ
за
ВЛЮБВАНЕ

КРИСТИНА ЛОРЕН

Превод от английски език
Евелина Пенева

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.
Оригинално заглавие: *The Soulmate Equation*
Copyright © 2021 by Christina Hobbs and Lauren Billings
All rights reserved.

Превод Евелина Пенева
© Егмонт България, 2022
Редактор Вили Вълканова
Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2695-1

ИЗЛЕЗЛИ КНИГИ ОТ КРИСТИНА ЛОРЕН

ЛЮБОВ И ДРУГИ ДУМИ

КРАСИВ НЕГОДНИК
КРАСИВ НЕПОЗНАТ
КРАСИВ ИГРАЧ
КРАСИВО НАЧАЛО
КРАСИВА ТАЙНА
КРАСИВО МОМЧЕ

УРАВНЕНИЕ ЗА ВЛЮБВАНЕ

*На Холи Рут,
с която имаме
„диамантена“
съвместимост*

ЕДНО

ПРЕДИ ВРЕМЕ Джесика Дейвис считаше за трагедия на трагедиите факта, че само дваайсет и шест процента от жените вярват в истинската любов. На такава мнение, разбира се, беше преди десетина години, когато все още ум не ѝ го побираше какво изобщо би било да не е страстно влюбена в мъжа, с когото ѝ предстоеше един ден да се раздели и той да се превърне в нейния бивш. А тази вечер, на третата си първа среща от седем години насам, тя се чудеше как изобщо е възможно толкова много жени да си мислят, че истинската любов съществува.

– Двайсет и шест процента – измърмори Джесика, приведе се към огледалото в тоалетната и освежи червилото си. – Двайсет и шест от всеки сто жени си въобразяват, че истинската любов съществува.

Сложи си шапката и се размя. Измореното ѝ изражение в огледалото също ѝ отвърна със смях. За жалост, до края на вечерта оставаше цяла вечност. Тепърва трябваше да преживее първото ястие от менюто, а предястието продължи четири години. Вероятно отчасти

заради склонността на Травис да говори с пълна уста и да прекалява с подробностите какво и как правела жена му с бившия му съдружник в леглото и за последвалата при развода каша. Но тези първи срещи, разсъждаваше Джес, можеха да протекат и много по-зле. Тази поне протичаше сравнително приемливо, което не можеше да се каже за срещата от миналата седмица с онзи тип, който цъфна в ресторанта толкова пиан, че припадна, преди да успеят да поръчат.

– Стига, Джес. – Пусна червилото в чантата си. – Нети се налага да готвиш, сервираш и раздигаш след вечеря. Само ястията си струват най-малко още една окаяна история за бившата му жена.

Вратата се отвори и Джес се стресна. Влезе грациозна блондинка. Изглежда Джес с откровено съжаление.

– Боже, знам – изохка в съгласие Джес. – Говоря си сама в тоалетната. Ясно е как върви вечерта ми.

Блондинката не се засмя. Даже малка усмивка от учтивост не се появи на лицето ѝ, какво ли оставаше за проява на приятелска съпричастност. Вместо това жената се отдръпна чак в самия край на празната редица от умивалници и започна да си мие ръцете.

Чудесно.

Джес отново започна да рови в чантата си, но неволно все поглеждаше към другия край. Знаеше, че е неучтиво да се зяпа, но как да се спре, когато гримът на блондинката беше безукорен, а маникюрът ѝ – съвършен? Как изобщо го постигаха някои жени? За Джес си беше постижение да излезе от къщи със закопчани дрехи. Веднъж ѝ се случи да представи годишен финансов отчет на клиентка, както си беше украсена с четири блестящи шноли-пеперуди на Джуно. Тази ослепителна непознатата сигурно никога не се беше принуждавала да чисти глтери и от котка, и от седемгодишно дете. Сигурно и

никога не ѝ се беше налагало да се извинява, че е закъс-
няла. Вероятно и да се бръсне не ѝ се налагаше, може би
по рождение тялото ѝ беше съвършено обезкосмено.

– Добре ли сте?

Джес примигна и се върна в действителността. Осъз-
на, че жената говори на нея. Нямаше смисъл да се прави,
че не е ококорила очи в цепката между гърдите ѝ.

Устоя на подтика да поприкрие своите съвсем невпе-
чатляващи женски прелести и лекичко махна смутено с
ръка.

– Извинявайте. Само си мислех, че няма как и котен-
цето ви да е покрито с блясък за устни.

– Моля?

Обърна се към огледалото. *Джесика Мари Дейвис, съ-
бирай си ума.* Пренебрегнала факта, че все още не е сама,
Джес заговори към огледалото все едно говореше с ба-
ба си Джо:

– Имаш предостатъчно време. Излез, хапни от гуака-
молето и се прибири у дома – насърчи себе си на глас. –
Не ти отмерват действията с хронометър.

– КАЗВАМ САМО, ЧЕ ЧАСОВНИКЪТ ТИКТА-
КА – Физи* махна неопределено към задните части на
Джес. – Това дупе няма вечно да е стегнато и закръгле-
но, нали знаеш?

– Сигурно – отвърна Джес, – но и Тиндър няма да ми
помогне да си намеря свестен мъж.

Физи войнствено вирна брадичка.

– Някои от най-великите сексуални изживявания в
живота ми са се случили благодарение на Тиндър. Ти се
отказа твърде рано, кълна се. Живеем в ерата, в която
жените получават удоволствие и не се извиняват, че са

* Fizzy (англ.) – шипящ, газирани; възторжен, оживен. – Бел. прев.

го правили веднъж, два пъти, три пъти по време на среща. Травис може и да е бил обсебен от бившата си жена, но видях снимката му и изглеждаше адски готин. Може пък и да е бил в състояние да разлюлее земята под теб за час-два след няколко изядени чуроса, но ти ще си останеш в неведение за този факт, защото си се изнизала преди десерта.

Джес млъкна. Дали пък...

– По дяволите, Физи!

Най-добрата ѝ приятелка се облегна на стола самодоволено. Ако Фелисити Чен беше решила да се занимава с разносна търговия, Джес просто щеше да си подаде портфейла. Физи беше изтъкана от обаяние, чар и лоша преценка. Тези качества я правеха страхотна писателка, но донякъде бяха и причина на вътрешната страна на дясната китка на Джес да има татуирани грешно изписани думи от песен; през 2014 година да се разхожда с кичури в косата, които изобщо не напомняха тези на Одри Хепбърн; да се появи на уж тематичен купон в Лос Анджелис, който обаче се оказа садо-мазо оргия в някакво мазе. Джес се беше възмутила: „Довела си ме на секс купон в мазе, така ли?“. А Физи ѝ отвърна само: „Ами, да, в Лос Анджелис всички си имат мазета!“.

Физи пхна лъскав черен кичур зад ухото си.

– Добре, да измислим план за следващата ти среща.

– Не. – Джес отвори лаптопа и влезе в пощата си. Само че нямаше как да не види, че Физи се чумереше, макар вниманието ѝ да беше другаде. – Физ, с дете е много трудно.

– Ти постоянно се извиняваш с детето.

– Защото аз постоянно имам дете.

– Освен това имаш баба и дядо, които живеят в съседство и са повече от щастливи да я гледат, когато си на среща; имаш си и най-добра приятелка, според коя-

то хлапето ти е по-готино от теб. Всички искаме да си щастлива.

Джес знаеше, че е така. Затова именно се беше съгласила да пробва да излиза на срещи с мъже от Тиндър.

– Добре, нека да е на твоето – отстъпи тя. – Да кажем, че срещна някой страхотен тип. Къде ще си легнем? Не е както когато Джуно беше на две. Сега имам седемгодишно дете, което спи леко и притежава остър слух, а последния път, когато ходих в дома на мъж, попаднах на невъобразима мръсотия. Станах да отида до тоалетната и при движението на гърба ми се залепиха чифт боксерки.

– Ама че отвратително!

– Именно.

– И все пак – Физи замислено се почеса по брадичката. – Много самотни родители се справят с този проблем, Джес. Виж само онези от „Семейство Брейди“.

– Най-подходящият ти пример е ситком отпреди петдесет години, така ли? – Колкото повече усилия полагаше Физи да я убеди, толкова повече на Джес не ѝ се искаше да се занимава със срещи. – През 1969 година само тринайсет процента от родителите са били самотни родители. Карол Брейди е изпреварила времето си героиня. Аз не съм такава.

– Ванила лате! – надвика шумотевицата в кафенето Даниел, баристът.

С махване на ръка Физи показва, че изобщо няма намерение да се отказва да тормози Джес по въпроса, после стана и отиде до бара.

Почти веднага, след като излезе на свободна практика, Джес започна всеки ден да идва в кафене „Туигс“. Животът ѝ, който по същество протичаше в радиус от четири пресечки, беше лесно управляем. Най-напред завеждаше Джуно на училище, което се намираше надолу

по улицата с комплекса, в който живееха, а в това време Физи се настаняваше на най-хубавата маса – в дъното, далеч от заслепящото слънце, което нахлуваше през прозореца, но близо до контакта, който все още се държеше. Джес се заемаше с обработка на данни, а Физи пишеше романи и, за да не злоупотребяват с великодушното на заведението, поръчваша по нещо на всеки час и половина, което допълнително ги подтикваше да работят повече и по-малко да клюкарстват.

С изключение на днес. Джес разбираше, че Физи няма да миряса.

– Добре. – Приятелката ѝ се върна с питието си и с огромно боровинково кексче и се намести на стола си. – Докъде бях стигнала?

Джес не откъсна поглед от имейла и се престори, че чете.

– Според мен тъкмо се канеше да заключиш, че става дума за моя живот и аз би трябвало да постъпя така, както намеря за най-добре.

– И двете знаем, че не бих казала подобно нещо.

– Каква е причината да съм ти приятелка?

– Аз те обезсмъртих като злодейка в *Аленочервена дантела*, ти се превърна в любимка на почитателите, затова не мога да те разкарам, като те убия.

– На моменти се чудя дали отговаряш на въпросите ми – възнегодува Джес, – или продължаваш разговори те, които се водят в главата ти.

Физи се посвети на задачата да маха обвивката от кексчето.

– Мисля, че не бива да се отказваш само заради една зле протекла среща.

– Въпросът не е в едната лоша среща – възрази Джес. – Въпросът е в изтощителните и неприлични за мен усилия, които трябва да полагам, за да съм привле-

кателна за мъжете. Аз съм статистик на свободна практика и за свой най-секси тоалет приемам стара тениска с образа на Бъфи и чифт срязани дънкови панталонки. Любимата ми пижама е стара тениска на дядо и широк и мек панталон за бременни.

– Стига! – проплака окаяно Физи.

– Точно така – съчувствено отвърна Джес. – На всичкото отгоре вече имах дете, когато повечето ни връстници все още лъжеха, че не харесват „Йегермайстер“. Трудно ще си докарам лъскав вид за профил в социална медия за свалки.

Физи се разсмя.

– Неприятно ми е, че ще отделям време за някакъв тип, когото едва ли ще видя някога пак, вместо да съм с Джуно.

Физи се замисли, тъмните ѝ очи невярващо гледаха в една точка.

– И така, ти... казваш край, така ли? Джесика, та ти беше на три срещи с трима секси, макар и тъпи, мъже!

– Казвам край, докато Джуно не порасне.

Физи изгледа Джеси подозрително.

– Колко да порасне?

– Не знам. – Джес взе кафето си, но вниманието ѝ беше отклонено, щом в „Туигс“ влезе мъжът, когото наричаха „Американо“*. Той мина през главната врата точно в осем и двацет и четири сутринта. Беше дългокрак, с тъмна коса. Изглеждаше намусен и изпълнен с гняв и не поглеждаше никого в очите. – Може би, когато влезе в колеж?

Джес отклони поглед от Американо и видя вълните от ужас по лицето на Физи.

– *Колеж?* Когато стане на осемнайсет? – сниши глас,

* Американо – начин на приготвяне на кафе. Еспресо се разрежда с определено количество гореща вода. – Бел. прев.

понеже всички глави в кафенето се извърнаха към тях. – Казваш ми, че ако седна да пиша роман за бъдещия ти любовен живот, то ще ми се наложи да пиша за героиня, която ще покаже тялото си на някакъв тип за първи път след осемнайсет години? Недей така, захарче! Даже твоята съвършено запазена вагина няма да се справи с подобно положение.

– Фелисити!

– Ами че там ще е същинска египетска гробница. Всичко ще е мумифицирано – измърмори Физи в питието си.

Пред тях Американско плати питието си и се отдръпна, насочи цялото си внимание към телефона.

– Какво ли прави? – бързо попита Джес.

– Как само си падаш по Американско! – отбеляза Физи. – Знаеш ли, че всеки път, когато дойде тук, не отлепяш очи от него?

– Може пък да си падам по държанието му.

Погледът на Физи се плъзна към задника му, скрит под морскосиньо палто.

– Вече „държание“ ли му казваме? – Наведе се и си записа нещо в бележника за идеи, който държеше до лаптопа си.

– Влиза в кафенето и с цялото си поведение внушава, че ще убие всеки, който се опита да го заговори – саркастично отвърна Джес.

– Може да е професионален убиец.

Джес на свой ред огледа задника му.

– По-скоро професор по средновековно изкуство, страдащ от социален запек. – Тя се опита да си спомни откога идваше в кафенето. Може би от две години? Почти всеки ден, по едно и също време, вземаше си едно и също питие и мълчеше намусено по един и същ начин. Кварталът беше странно място, а „Туигс“ беше сърцето

му. Хората идваха да поседят, да пийнат нещо, да си побърбят. Американско се открояваше не защото беше различен или ексцентричен, а защото почти не продумваше на това място, пълно с шумни, любвеобилни откачалки.

– Хубави дрехи, а в тях този киселяк – измърмори Джес.

– Ами може пък да му трябва едно хубаво опъване, като един друг човек, когато познавам.

– Физ. Правила съм секс след раждането на Джуно – отвърна раздразнено Джес. – Само казвам, че не примирам за обвързване и не желая да търпя досадни или отвратителни срещи само заради едните оргазми. За тази цел си има устройства на батерии.

– Не ти говоря само за секса – възрази Физ. – Опитвам се да ти втъпя, че не бива да слагаш себе си на последно място. – Физи спря, за да махне на Даниел, който бършеше маса наблизко. – Даниел, ти всичко ли чу?

Той се изправи и дари Физи с такава усмивка, че тя се зарече мислено, когато пише *Съдбата на Дявола*, да има предвид него и да му стори в книгата всички мръсни неща, за които не събираше смелост в истинския живот.

И които никога нямаше да има възможност да направи: Даниел и Физи излязоха на среща предишната година, но цялата работа приключи бързо, понеже се засякоха на семейно събиране. Оказаха се роднини.

– Може ли човек да не те чуе? – попита той.

– Хубаво. Тогава, ако обичаш, кажи на Джес, че имам право.

– Питаш ме какво мисля за идеята Джес да има профил в Тиндър, само за да си намери кой да я опъне ли? – попита той.

– Ох, майчице! – простена Джес. – Вече знам какво означава да си стигнал дъното.

– Или в който и сайт за срещи тя харесва! – изви-

ка Физи, без да ѝ обръща внимание. – Тази жена е млада и секси. Не бива да пилее останалите години, в които ще е секси, като се облича със старомодни дънки и стари тениски.

Джес сведе поглед към облеклото си, готова да възрази, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

– Вероятно не бива – съгласи се Даниел, – но ако е щастлива, има ли значение дали е старомодно облечена?

Тя грейна победоносно към Физи.

– Видя ли? Даниел е от моя отбор.

– Виж сега – обърна се към нея той и сви на топка кърпата в ръцете си, самодоволен от онова, което никой друг не знаеше, – и Американско е романтик.

– Нека позная – ухили се Джес. – Той е домакин на мазе за секс, обзаведено в стил „жилище на варварски конен народ“.

Само Физ се разсмя. Даниел сдържано сви рамене.

– Готви се да изкара на пазара новаторска компания за събиране на двойки.

И двете жени млъкнаха. *Ами сега?*

– За събиране на двойки ли? – попита Джес. – Този същият Американско, който редовно идва тук, в кафенето, и не се усмихва на никого? – Посочи зад себе си към вратата, през която беше излязъл само преди минута. – *Този човек ли? С онази своя привлекателност, размазана от навъсен, антисоциален филтър?*

– Същият – потвърди Даниел и кимна. – Може и да си права, че има нужда от едно полягане, но, предполагам, се справя добре в тази част.

АКО НЕ ДРУГО, то тази среща с Физи поне се случи в понеделник – всеки понеделник дядото на Джес вземаше Джуно от училище и я водеше в библио-

теката. Джес успя да разгледа предложение за „Дженетек“, да уреди среща с „Хоул Фудс“ за следващата седмица и да прелисти няколко документа с данни, преди да се прибере у дома и да се заеме с вечерята.

Толкова рядко използваше колата си, която беше на десет години и на по-малко от петдесет хиляди километра, че не помнеше кога за последно е заредила бензин. Всичко в нейния свят, мислеше си тя доволно напът към къщи, беше на една ръка разстояние. Районът, в който живееше, представляваше идеално съчетание от апартаменти и различни къщи, сгъшени между мънички ресторанти и независими магазинчета. Единствената полза от срещата предишната вечер беше, че Травис се съгласи да се срещнат в „Ел Зарап“, който се намираще на две врати по-нататък; по-лошо от това да води най-отегчителния разговор за вечеря, щеше да бъде да кара до бензиностранцията, за да зареди.

До залез оставаше още час. Наситени синьо-сиви облаци покриваха небето и заплашваха с дъжд, който щеше да докара объркване и паника у всеки южнокалифорнийски шофьор. Рехаво множество от хора си вземаше понеделнишките нива от грубиянщина в новата бирария надолу по улицата, а вездесъщата редица в „Бан Тай“ бързо се превръщаше в гъмжило от гладни тела; три задника бяха закачени за човеци, които пренебрегваха надписа, уведомяващ клиентите, че не бива да сядат под навеса в съседство на ресторанта. Наемателят на баба ѝ и дядо ѝ, господин Брукс, беше поставил камера за зоната отпред и почти всяка сутрин подробно докладваше на Джес колко точно хлапета са пушили на предното стъпало, докато са чакали за маса.

Домът ѝ вече се виждаше. Джуно беше нарекла техния комплекс „Харли Хол“, когато беше на четири години и въпреки че нямаше и наполовина толкова

претенциозно излъчване, че да заслужава име с главни букви, то си му остана. „Харли Хол“ беше в яркозелено и се открояваше като изумруд на фона на безлесникавите съседни сгради. Откъм улицата сградата имаше украса от хоризонтален ред розови и морави плочки, които образуваха арлекинова шарка, а ярките цветове на мандевилата щедро обсипваха през по-голямата част от годината наситенорозовите рамки на прозорците. Бабата и дядото на Джес, Роналд и Джоан Дейвис, бяха купили сградата, когато дядо ѝ се пенсионира от военноморските сили. По случайност това беше годината, в която дългогодишният приятел на Джес реши, че не е *бащински тип* мъж и изрази желание да се порадва на малко разнообразие в сексуалния си живот. Джес завърши, събра си багажа, взе Джуно и се пресели в приземния етаж на двуетажната сграда, която гледаше към къщичката в края на имота, в която живееха баба ѝ и дядо ѝ. За Джес промяна на практика нямаше, тъй като именно баба ѝ Джо и дядо ѝ Роналд я бяха отгледали в жилище, по-надолу по Мишън Хилс, и тя го напусна, чак когато отиде да учи в Калифорнийския университет на Лос Анджелис. А сега нейното малко и съвършено селце ѝ помагаше да отгледа детето си.

Страничната врата се отвори с леко скърцане и се заключи след нея. Джуно мина по тясната пътека и влезе в двора, който разделяше нейния апартамент от къщичката на баба ѝ и дядо ѝ. Мястото приличаше на буйна градина някъде в Бали или Индонезия. Няколко каменни водоскока гъргореха тихо, а първото впечатление, което създаваше, беше за нещо *ярко*: пурпурни, коралови и синьо-лилави бугенвиллии властваха над стените и оградите.

Едно дребничко момиченце със спретнато сплетена френска плитка се залепи за Джес.

– Мамо, от библиотеката си взех книга за змиите, ти знаеш ли, че змиите нямат клепачи?

– Аз...

– Освен това не дъвчат храната си, а ушите им са в главите. Познай къде не можем да намерим змии! – Джуно беше ококорила немигащи очи към нея. – Познай.

– В Канада!

– Не! На Антарктика!

Джес я поведе навътре.

– Изключено! – възрази през рамо.

– Напротив. А помниш ли кобрата от *Черният жребец*? Виж сега, кобрите са единствените змии, които си правят гнезда и могат да живеят по двайсет в едно.

Тук вече Джесика се стресна.

– Чакай, ти сериозно ли говориш? – Пусна чантата си на дивана зад вратата и веднага се запъти към килера, за да провери какво може да приготви за вечеря. – Лу-да работа.

– Да. Съвсем сериозно.

Джуно притихна до нея и прозрението натежа в гърдите на Джес. Тя се обърна и видя изпълненото с вече готова молба изражение по лицето на детето си.

– Джуно, не, слънчице.

– Мамо, моля те!

– Не.

– Дядо каза, че царевичен смок може. В книгата пише, че били много послушни. Или кралски питон?

– Какъв питон? – Джес наля вода в тенджерата и я сложи да заври. – Ти да не полудя, миличка? – Посочи към котката, кръстена Гълъб, дремеща на гаснещия сноп слънчеви лъчи, които навлизаха през прозореца. – Един питон ще излапа това създание.

– Кралски питон, а аз няма да позволя.

– Щом дядо ти те насърчава да си вземеш змия – ре-

че Джес, – тогава дядо ти може да си я задържи в своята къща.

– Баба Джо вече отказа.

– Сигурна съм, че така е направила.

Джуно изръмжа и се гръшна на дивана. Джес седна до нея и я придърпа в прегръдките си. За седемте си години Джуно беше дребничка; ръцете ѝ все още приличаха на бебешки и имаше трапчинки по пръстчетата, ухаеше на бебешки шампоан и на хартията от книгите. Тя обгърна с ръчички врата на Джес и майка ѝ вдъхна уханието на момиченцето. Джуно вече си имаше собствена стая, но до четиригодишна възраст спеше с майка си и понякога Джес пак се събуждаше посред нощ, когато я пронизваше остър копнеж по топлината на бебчето в ръцете ѝ. Майката на Джес настояваше, че Джуно трябва да свикне да спи сама, но Джейми Дейвис нямаше никакво право да дава съвети за гледане на деца. А пък така и така нямаше кой да заема тази страна от леглото.

Джуно беше истински майстор в прегръдките и златна олимпийска медалистка в гушкането. Малката притисна лицето си във врата на Джес, пое си дъх и се присламчи още по-плътнo до нея.

– Мамо, снощи ти ходи на среща – прошепна тя.

Джуно беше много развълнувана от срещата, не само защото обожаваше своите прабаба и прадядо и си хапваше от вкусотиите на баба Джо, когато Джес отсъстваше, а и защото наскоро беше гледала *Приключения на гувърнантки с деца* и Физи ѝ беше казала, че предаването доста точно описва начина, по който протичат срещите. За Джуно Джес би могла да излиза на срещи с Тор, бога на гръмотевиците.

– В центъра ли ходихте? Той донесе ли ти цветя? – Тя се отдръпна. – Ти целуна ли го?

Джес се засмя.

– Не, не съм. Вечеряхме и се прибрах.

Джуно я огледа с присвити очи. Изглеждаше доста уверена, че на една среща би трябвало да се случва много повече от описаното от майка ѝ. След малко скочи, сякаш си спомни нещо, и изтича до раницата си до вратата.

– И за теб взех книга.

– Така ли?

Джуно се върна и пак се качи в скута ѝ. Подаде ѝ книгата.

Средната възраст и как да не се впрягаме! Страхотен пътеводител за жената, която ще излиза на срещи и след 40, 50, че и след това.

Джес се разсмя, изненадана.

– Да не би леля ти Физ да ти я е дала?

Джуно се разкикоти щастлива.

– Леля Физ прати съобщение на дядо.

Над главата ѝ Джес погледна към дъската над хладилника и от пръстите ѝ нагоре по ръцете ѝ тръгна гъдел. Думите **НОВОГОДИШНИ РЕШЕНИЯ** бяха изписани със закръгления почерк на Джуно.

БАБА И ДЯДО

Да си вземат личен треньор

Фсеки ден разхотка

ДЖУНО

Да се нъучи да харесва броколи!

Да си оправям леллото фсяка судрин!

Да опитам нещо ново в неделя!

МАМА

Да опита нещо ново в неделя!

Баба казъ да е по-еюист!

Да правя повече нешта които ме плашат!

Добре, Вселено, помисли си Джесика. Разбрах. Щом госпожа Брейди я бива за първопроходец, явно е време и Джес да опита да бъде такава.